

Karıncayıyenin Daveti

Aysel Banu YAVUZAL

Karıncayıyenin Daveti

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil ve güneşli bir ormanda, Milo adında bir kapuçin maymunu tek başına bir dalda oturuyordu. Ormana yeni taşınmıştı ve kimseyi tanımıyordu. Krem beyazı göğsü, iç çekerken şişti. Küçük mavi bir sırt çantası ve sarı yaprak şeklinde bir şapka takıyordu. "Keşke bir arkadaşım olsaydı," dedi yavaşça. Tam o sırada aşağıdan bir hışırtı sesi geldi.

Aşağıda, orman zemininde, Albert adında bir karıncayıyen piknik hazırlıyordu. Dağınık gri-kahverengi tüyleri, uzun bir burnu ve boğazına bağlanmış kırmızı bir boyun atkısı vardı. Kareli bir örtü serdi ve üzerine hasır bir sepet koydu. Albert yukarı baktı ve Milo'yu gördü. "Yukarıdaki sen! Merhaba!" diye seslendi. "Pikniğime katılmak ister misin?"

Milo'nun gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ben mi?" diye sordu. "Evet, sen!" dedi Albert sıcak bir gülümsemeyle. Milo aşağı indi ve kendini tanıttı. "Buralarda yeniyim," dedi utangaç bir tavırla. "Kimseyi tanımıyorum." Albert örtüye hafifçe vurdu. "Eh, artık beni tanıyorsun," dedi. "Otur ve bir şeyler ye."

Albert sepetini açtı ve yemeğini paylaştı. Sulu meyveler, çıtır fındıklar ve tatlı petek balı vardı. Milo otururken mavi sırt çantası kayıp düştü. "Bu çok lezzetli!" dedi mutlulukla yiyerek. "Beni davet ettiğin için çok sevindim." Albert gülümsedi. "Piknik her zaman bir arkadaşla daha güzeldir," dedi. Eski dostlar gibi yiyip sohbet ettiler.

Birdenbire, rulo yapılmış bir kâğıt ağaçlardan düşüp tam piknik örtüsünün üstüne kondu. Pat! Milo yerinden sıçradı. "Bu da ne?" diye sordu. Albert onu aldı ve açtı. "Bu bir hazine haritasına benziyor!" dedi. Harita, ormanın içinden geçen bir yolu ve yol boyunca işaretlenmiş ipuçlarını gösteriyordu. "Takip edelim mi?" diye sordu Milo, gözleri parlayarak.

"Elbette!" dedi Albert. "Maceraya arkadaşla çıkmak daha eğlencelidir." Sepeti topladı ve Milo sırt çantasını taktı. Harita onları büyük bir meşe ağacına götürdü. "İlk ipucu," dedi Albert yüksek sesle okuyarak: "Yüz kolum var ama elim yok. Hareketsiz dururum ama canlıyım." Milo derin derin düşündü. Sonra parmağıyla işaret etti. "Bir ağaç!"

Haritayı takip ederek ormanın daha derinlerine gittiler. Sıradaki ipucu bir çalının altında saklıydı: "Yuvarlak ve kırmızıyım, dikenli bir çalıda büyürüm. Ben neyim?" Milo'nun kuyruğu heyecanla kıvrıldı. "Bir meyve!" diye bağırdı. Albert güldü. "Bu işte çok iyisin!" Bir salkım kırmızı meyve buldular ve ödül olarak bir tane aldılar.

Yol küçük bir dereye çıktı. "Karşıya atlamak için çok büyüğüm," dedi Albert. Milo bazı düz taşlar fark etti. "Bunları basamak taşı olarak kullanabiliriz!" dedi. Albert onları dikkatlice yerleştirdi. "Önce sen," dedi. Milo karşıya zıpladı, sonra Albert uzun burnuyla dengede durarak onu izledi. "Harika bir takımız," dedi Milo, ılık ılık gülümseyerek.

Karşı tarafta üçüncü ipucunu buldular: "Uzun ve yeşilim, sivri bir şapka takarım. Kuşların eviyim." "Bir çam ağacı!" dediler ikisi birden. Uzun bir çam ağacına koştular ve dibinde küçük ahşap bir kutu buldular. İçinde parlak bir meşe palamudu ve bir not vardı: "Gerçek hazine, yol boyunca edindiğin arkadaşdır."

Milo meşe palamuduna, sonra Albert'e baktı. "Yani hazine... biz miyiz?" diye sordu. Albert başını salladı. "Dostluğumuz en büyük hazine," dedi. Milo'nun utangaçlığı eriyip gitti. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum," dedi. "Ben de," dedi Albert. Çam ağacının altına oturdular ve pikniklerinin kalanını paylaşarak kendilerini zengin hissettiler.

O günden sonra Milo ve Albert her şeyi birlikte yaptılar. Milo, Albert'e yüksek ağaçlara nasıl tırmanılacağını gösterdi, Albert de Milo'ya en sulu karıncaları nasıl bulacağını gösterdi. Ormanda gülüp oynadılar. Milo'nun mavi sırt çantası her zaman paylaşmak için atıştırmalıklarla doluydu. "Sen tanıdığım en iyi arkadaşsın," dedi Milo bir gün Albert'e.

Albert gülümsedi ve kırmızı boyun atkısını düzeltti. "Sen de misafirlikten arkadaşlığa geçen en iyi kişisin," dedi. "Ne kadar utangaç olduğunu hatırlıyor musun?" Milo kıkırdadı. "Şimdi o kadar çok arkadaşım var ki, hepsi senin davetin sayesinde." Bir kütüğe oturdular ve güneşin batışını izlediler. Orman sıcaklık ve nezaketle parlıyor gibiydi.

Milo basit bir merhabanın her şeyi deęiřtirebileceęini öğrendi. Dięer yalnız hayvanları da pikniklerine davet etmeye bařladı. Küçük bir tavřan, sessiz bir baykuř ve utangaç bir geyik de gruplarına katıldı. "Misafirperverlik dostluk yaratır," dedi Albert bilgece. Milo bařını salladı. "Ve dostluk ormanı ev gibi hissettirir," diye ekledi.

Bir gün Milo kapısının önünde rulo yapılmış bir kâğıt buldu. Bu, bu kez Albert'in imzaladığı başka bir hazine haritasıydı. "Cesur arkadaşşıma," yazıyordu. Milo sırttı ve Albert'i bulmaya koştu. "Yeni bir macera mı?" diye sordu. "Her zaman," dedi Albert. Birlikte ipuçlarını takip ettiler ve güzel bir şelale keşfettiler. "Hazine, yolculuğun kendisi," dedi Milo.

Milo ve Albert hâlâ her hafta piknik yapıyorlar. Her zaman yeni bir arkadaş için fazladan bir yer hazırlıyorlar. Orman artık kahkahalar ve nezaketle dolu. Ve ağaçlardan ne zaman rulo yapılmış bir kâğıt düşse, yeni bir macera zamanının geldiğini biliyorlar. "Dostluk en büyük hazinedir," diyor Milo. Albert de başını sallıyor, kırmızı boyun atkısı esintiyile dalgalanıyor.

Yani kendinizi bir gün yalnız hissederseniz, karıncayıeni ve maymunu hatırlayın. Nazik bir davet bir yabancıyı arkadaşla dönüştürebilir. Ve en iyi hazine? Altın ya da mücevher değil, yol boyunca edindiğiniz arkadaşlardır. Milo ve Albert bunu kanıtladı. Ve yeşil, güneşli orman evlerinde piknikleri ve maceraları paylaşarak mutlu mesut yaşadılar.